

Xuân Nhớ

Mỗi lần xuân đến mỗi lần thương
Nhớ kỷ niệm xưa dưới mái trường
Thuở ấy lòng trong như giấy trắng
Chưa hề vương bận chút yêu đương

Nhưng rồi như gió từ đâu đến
Thoang thoang cho tôi một ít nhiều
Hương nồng thân ái của tình yêu
Tôi đã gặp anh một buổi chiều
Dưới mái hiên trường anh khẽ hỏi
Em có bao giờ nghĩ đến tôi (?)
Im lặng cúi đầu em không nói
Nụ cười e ấp nở trên môi

Từ đây mỗi ngày đều hai buổi
Đến trường hai đứa sánh chung đôi
Những cánh đào hồng anh đã ép
Âu yếm trao tôi những buổi chiều

Nhưng ngờ đâu gió lại mang đi
Tình yêu nồng thắm tuổi dậy thì
Thôn thớt buồn thương mi ướt lệ
Cố nén lòng đau tiễn anh đi

Bỏ lại trường xưa bao kỷ niệm
Lịm kín lòng tôi với nỗi buồn
Yêu cánh hồng đào ai đã ép
Khép chặt tình riêng với một người

Tình đẹp làm sao buổi ban đầu
Nghìn năm hồ dễ đã quên đâu
Cho tôi chép lại dòng nhung nhớ
Hồi tưởng xa xưa một chút tình ?

(Trúc-Mai)

Mưa Xuân

Héo hắt ngoài song mưa bụi rơi,
Hoa đào từng cánh rụng xinh tươi
Trong làn nước bạc mưa phon phớt
Có lẽ tình xưa lịm mất rồi (?)

Xuân tàn hoa rụng mong hè đến,
Mặt nước hồ rung động đợi chờ
Lao xao ngọn gió mang hương mới
Gợi nhớ tình tôi tự thuở nào.

Mơ màng giấc mộng "Xuân tàn ấy"
Áo trắng người xưa đã điếm màu
Nhớ chiều ly biệt buồn se thắt
Khóe mắt nào đong lệ tiễn đưa.

Lối rẽ đường mưa cỏ lấp mờ
Tàng xanh bao lá vẫn đợi chờ
Mưa xuân rưới nước cho lòng thắm
Mong thắm tim ai ... kẻ hững hờ ?

(Trúc-Mai)

